

HÂSILA

Düşünce-Kültür-Sanat Dergisi

Özel Sayı

Konu: Çocukluk

Sayı Editörü: Ruveyda YOKSUL

Yayın Yönetmeni:

Enes Çapku– Yayıncı ve İmtiyaz Sahibi

Muhammet Atalay – Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Ahmet Çapku– Editör

Yayın Kurulu:

Ahmet Çapku

Muhammet Atalay

Melih Aydemir

Ayşenur Gerçik

Kübra Özden

Büşra Karataş

Kerime Firdevs Efe

Büşra Nur Evmek

Nisan 2023

www.hasiladergi.com

İÇİNDEKİLER

Giriş	4
Kerime Firdevs EFE – Çocukluk Neydi?	5
Büşra KARATAŞ – Çocuk ve Sorumluluk	6
Kübra GÜL – Çocukluk Mersiyesi	9
Kübra ÖZDEN – Nerede O Eski Günler	11
Ahmet ÇAPKU – Çocuk ve Namaz	13
Emrah ALTINKILINÇ – Rahleden Saflara	15

Takdim

Bazı kelimeler vardır hafızamızda dipdiri duran. Kulak işitir, kalp hatırlar. Hatırlamanın en derin hâlini taşır kendinde. Sakin, serin ve hissiyâtle dolu. O hisler ki, sanki yeni yaşanmış gibi. Özümüze dokunan çok tanıdık bir misafir misali.

Bu kelimenin adı; 'çocukluk'

Her insanın işittiğinde bir şeyleri hatırlamasına vesile olan ve bir yanına dokunan çocukluk, çocukluğumuz. Ama kanayarak ama çiçeklenerek benliğimizde taşıdığımız o huzur hâli. Bu sayımızda çocukluğu konu edinip özümüze dokunan o mûnis eli tutmaya çalışacağız.

Editör:

Ruveyda YOKSUL

Giriş

Çocuklar, şairâne görürler dünyayı. Bir ebemkuşağı gördüğünde, 'Aaa! Gökyüzünü boyamışlar!' diye çığlık atması bundandır. Oyunlarla çepeçevre hülyalı bir akış vardır hayatlarında. Bir çiçeğe konan kelebek, bir güvercin kanadı sesi, dışarıdan esen uğultulu rüzgâr, yaprak arasından yere damlayan güneş pırıltıları, bulutların ardına saklanan ay, rüzgara inat yükselen uçurtma, kuşlarla köşe kapmaca oynayan bir halet-i ruhiye hep onda zâhirdir. Yaşı ileride olanlar 'eh, işte, çocuk' der ve geçer. Lakin içinde hep bir çocukluk taşır ömrü ilerlemiş olanlar.

Hikayeler, romanlar, şiirler, senaryolar, oyuncaklar, açılan pazar tezgahları, inşa edilen evler ve sokaklar, dikilen fidanlar, sulanan çimler, açan çiçekler acaba çocuklar hesaba katılmadan ciddi bir anlam kazanabilir mi hayatımızda ? Sanmıyorum. Ebeveynler, çocukları için çalışmış, derler. Yani, çocukları büyütme, sıraya katmak için. Çocuklar ise büyüklerini oyuna davet eder her hâlleri ile. Hayata atılmış olanlarla hayatın başında olanlar arasındaki bir gulguledir bu durum. Çocuk kalmak mı, olgunlaşip hayata atılmak mı sarmalı. Aslında aynı anda her ikisi.

Yaşlılar, çocuklara 'hayat'ı öğretir. Sorumluluğu, çabayı, hüznü ve korkuyu, tedirginlik ve tedbiri. Çocuklar ise yaşlılara, neş'eyi, coşkuyu, saflığı, hasbîliği ve samimiyeti anlatır lisân-ı hâl ile. Herkes bir şeyler öğretir ve öğrenir, beşikten mezara. Böylece her iki taraf da birbirinin yetişmesine katkı sunar.

...

Bu sayıda 'çocukluk'uğumuzu kaleme alalım istedik. İçimizde kalan o saflığın kalıntılarını aradık. Bulabildiğimizi kaleme aktarmaya çalıştık karınca, kadarınca. Tabi geçip giden o saflıktan geriye ne kalmıştır sorusu, bir muamma olarak kendini hep saklı tutar. Biz yine de denemek istedik. Masalımsı olarak geçip giden çocukluğumuzdan geriye ne kaldı diye ara sıra sual eylemek iyi gelir ruhlarımıza. Şifa niyetine...

Çocukluk Neydi?

Çocukluk;
Küçücük insanlar,
Ufacık dertler,
Büyük büyük hayallerdi.

Çocukluk;
Kimi için atılamamış ağ,
Kimi için aşılammış dağ,
Kimi için kuvvetli bağıdı.

Çocukluk;
Kırıp dökmek,
Kesip yapıştırmak,
Yazıp çizmekti.

Çocukluk;
Hayal kurmak,
Gülümseyerek bakmak,
İçtenlikle yapmaktı.

Çocukluk;
Bugünün başlangıcı,
Yarının umutları,
Geçmişin hatıratıydı.

Çocukluk;
Kimi için alın teri,
Kimi için bolluk,
Kimi için boşluktu.

Çocukluk;
Hesapsız sevmek,
Kaygısız vermek,
Severek almaktı.
Çocukluk; saflıktı.

Büşra KARATAŞ

Çocuk ve Sorumluluk

Sorumluluk bilinci erken çocukluk döneminden başlar ve çocuğun yaşına, cinsiyetine, gelişim düzeyine uygun olarak kişide kendini gösterir. Sorumluluk; ödev olarak üzerine alınan ya da verilen bir işi yerine getirme ve gerektiğinde bunun hesabını verme ile ilgili bir bilinç halidir. Anne ve babalar genellikle sorumluluk kavramını daha dar bir açıdan düşünürler. Sorumluluğun varlığını veya yokluğunu, çocuğun dağınık odası, okula devamsızlığı, ev ödevlerindeki özensizliği, giyimi, temizliği, huy ve alışkanlıkları gibi daha yalın ve somut olgularda aramaktadırlar. Her ne kadar bunlar birer sorumluluk işareti olsalar da bunları yapan her bireye 'sorumluluk sahibi' demek henüz erken olacaktır.

Kibar, titiz, düzenli, ödevlerini zamanında yapan bir çocuk da davranışlarında sorumsuz olabilir. Bu durum özellikle yapacağı işleri sürekli olarak uyarılmak suretiyle yapan çocuklarda görülebilir. Çünkü çocuk salt bu nedenle; karar verme, seçme, eylemde bulunma, eylemin sorumluluğunu alma ve öz değerini geliştirme imkânı bulamamıştır.¹ Her özellik ve yetenek gibi sorumluluk duygusu da küçük yaşlardan itibaren kazanılmaya başlanır. Geriye dönüp baktığımda benim de sorumluluk kavramı ile ilgili ilk anılarım altı-yedi yaşlarındadır. Özellikle

¹ https://www.researchgate.net/profile/Yener-Oezen/publication/312218994_Sorumluluk_Egitimi_Doktora_Tezinden_Uretilmistir/links/5878e35108ae9275d4d900aa/Sorumluluk-Egitimi-Doktora-Tezinden-Uretilmistir.pdf

yaz tatilinde köyde geçirdiğim o güzelim günlere denk gelir. Şimdi o günleri hatırladığımda henüz okula başlamadan önce, ilk orada sorumluluk bilincine eriştiğimi fark ediyorum. Yaz geldiğinde köye gideceğini bilmek, yolculuk için heyecanlanmak öylesine güzeldi ki! Köyde bir günüm eğer hasat zamanına denk gelmediyse genelde saat 07.30 gibi başlıyordu. Uyandığımda inekler çoktan sağılmış olurdu ve ben uyanır uyanmaz hemen aşağı iner, sütçünün gelmesini beklerdim. Sabahın o saatinde biraz soğuk olsa da sütçüyü beklemek bana büyük bir iş yapmak gibi gelirdi. Çünkü bu, bana ailem tarafından verilmiş bir görevdi. Elimde süt kartı ve boş kova ile kahvaltı sofrasına gittiğimde onların “aferin kızım!” dediklerini duymak her gün sıkılmadan sütçüyü beklememi sağlardı.

Kahvaltıdan sonra kardeşim, annem ve halamla evde yapılacak işleri paylaşırdık. Geri kalan herkes dışarıdaki köy işlerine gittiği için evdekileri yapmak bize düşüyordu. Bunlar; toz almak, süpürmek, cam silmek, soba temizlemek, odun getirmek ve yemek yapmak gibi işlerdi. Onları tamamlamadan evden çıkmak pek mümkün olmadığı için hemen işe koyulurduk. Yemek pişirmek hariç büyük ya da küçük iş diye bir ayırım pek olmazdı. Evdeki işler bitince kardeşimle köydeki en yakın arkadaşımın evine giderdik. O evde tek olduğu için onun da işleri bitirmesine yardımcı olur ve beraber hayvanları otlatmaya çıkardık. Eğer camiye gitmediğimiz bir tatil dönemi ise istisnasız uyguladığımız günlük rutinimiz bu şekildeydi. Şu an öğrendiğim birçok ev işi, bana o günlerin bir armağanıdır.

Dedemlerin ve arkadaşımın hayvanlarını ve köpeğimizi de alır beraber kırlara giderdik. Günlerden Çarşamba veya Cumartesi ise otlatmaya gitmeden önce mutlaka manavdan bir şeyler alırdık. Kırlara gittiğimizde köyden başka çocuklarla karşılaşacağımızı bilir; gitmeden önce tarladan yanımıza biraz da patates, biber, domates, soğan alır, közde onları pişirir beraber piknik yapardık. Tabii o kadar çocuk bir araya gelir de oyun oynamadan durur mu? Saklambaç, çelik-çomak, yakan top, istop, yerden yüksek, mangala (bizdeki adıyla Çingen Kalesi) ve daha adı aklıma gelmeyen birçok oyun. Ancak tüm oyunların yanı sıra o zamanlar en büyük hobim, çeşitli ağaçlardan yapraklar koparıp onları defterime yapıştırmaktı. Köy benim için hem oyun oynayabileceğim uçsuz bucaksız bir alan hem de bir sürü sorumlulukla karşılaştığım bir büyüme yeri idi.

Köye gittiğimizde hâlâ camide Kur’an-ı Kerim eğitimi veriliyorsa, öğrenmek için biz de giderdik. Tabii Kur’an öğrenmek dışında en büyük motivasyon kaynaklarımdan biri de yılda sadece bir ya da iki ay görebildiğim arkadaşlarımla daha fazla vakit geçirebilmektir. Bizim köyün çocukları pek kalabalık olmadığı için yan köydeki çocuklarla bir araya gelir ve Kur’an-ı Kerim öğrenmek için onların camisine giderdik.

Hafta boyu pek bir eğlenceli geçirdi. Cuma günü geldiğinde büyük bir temizliğe girişirdik. Kur'an-ı Kerim öğrenmeye gelen çocuklar yaşı ile orantılı bir işin başına geçer ve bayram temizliği gibi ayrıntılı bir temizliğe başladık. Hocalarımız hem hak geçmesin diye hem de herkes farklı şeyler deneyimleyebilsin diye verdikleri temizlik görevlerini her hafta değiştirirlerdi. 6-15 yaş arası çocukların yaptığı temizlik elbette öyle muazzam olmuyordu ancak bizim için her biri çok güzel birer anı oldu. Belki de karşılık beklemeden bir şeyler yapmanın verdiği huzur hissini ilk hissettiğim zamanlar olabilir.

Verilen görevleri başardıkça ve çevremdekilerden övgüler aldıkça kendime daha fazla güveniyordum ve gitgide büyüklerin yapabildiği işleri yapmaya çalışıp ne kadar başarılı olabileceğimi görmek istiyordum. Bazen boyumdan büyük işlere kalkışıyordum ve o zamanlar bir şeyler başarabildiğimi kendime mi yoksa çevremdekilere mi ispatlamaya çalışıyordum bilmiyorum. Ancak bildiğim bir şey var ki, o da sorumluluk bilincini bu şekilde elde etmiş olduğumdur. Bu durum ailelerin çocuklarına bir şeyler başarmaları için izin vermesiyle ve onlara ait alan açmasıyla kazanılabilecek bir yetişme biçimidir.

Kübra GÜL

Çocukluk Mersiyesi

Güzeldin,
Biraz çekingen...
Kendine ait dünya kurabilen...

Oturuyorsun sadece,
Uzaktan bakılınca,
Ama kim bilir,
Kaçınıcı hayalin başlangıcındasın?
Kim bilir?

Olmadı hiç,
Bir sepet oyuncağın,
Oynamak istedin miydi
Her şey senin oyuncağın ...

Korktuğun zamanlarda
Eksik olmadı,
Dilinden dua.
O küçük yaşta, bilirdin,
Büyük yok Allah'tan başka ...

Büyükler gözünde ne muhteşemdi,
Her şeyi biliyorlardı ya,
Hani hep ne yapman gerektiğini söylüyorlardı...
Ama sen o zaman anlamıştın,
Büyüme istemiyordun!

Çünkü büyüyenler sana özeniyordu!
Senin yaşında olmak,
Senin gibi olmak istiyordu,
Dualar sana ettiriliyordu,
Senin kalbin temiz deniyordu!

Büyüme istemiyordun!
Akranlarına inat,
Hep küçük kalmak istiyordun,
Hatta bunun için,
Dua bile ediyordun,
Ama nafiye büyüyordun...

Büyüdün, böyle bir insan oldun!
Şimdi sen de özeniyorsun,
Küçük bir çocuk gördüğünde...
O çocuk öyle muhteşem ki gözünde,
Kanatları varmış da,
Uçacakmış gibi istediğinde...

Sen,
Büyüme deneni kafese mahpussun.
Seni içimde çok arıyorum,
Çocukluğum...

Büyüme,
Bir nevi kendinle savaşmış.
Nefsin isteklerine inat,
Allah'a itaatmış...
Seni çok özledim çocukluğum

Kübra ÖZDEN

Nerede O Eski Günler

Büyüklerimiz söylerdi bu sözü ama bizim dilimize bu kadar çabuk dolanacağı aklıma gelmezdi. Henüz yirmili yaşlarımızda eski günleri arar olduk. Ne acı, ama elimizde değil. Sürekli değişen dünya düzenine ayak uydurmaya çalışırken unuttuk çocukluğumuzu, o güzel günlerimizi...

Çocukluğumdan bahsetmek isterim biraz. Hani o dedelerimizin, ninelerimizin evlerinde bulunan kömür sobaları olurdu. Üstünde kestane, içinde patates, közünde mısır pişirdiğimiz, üstüne de odaya koku versin diye mandalina, portakal ve elmaların kabuğunu koyduğumuz kömür sobası. Etrafında ailecek oturup hem ısındığımız hem de sohbet ettiğimiz o sıcak ortam... Ah nerede o eski günler! Günümüzde kömür sobaları, yerini doğalgaza bıraktı. Biz ise eski günleri hatırlamak istedik ve doğalgaz sobasının üstüne mandalina, portakal kabuğu koyduk fakat anladık ki, eski günlerimiz sadece anılarımızda kalmış. Eskiden mecbur olduğumuz için yapardık birtakım şeyleri. Şimdi ise eski günlerimizi yaşamak için can atıyor, nostalji arıyoruz. Hâl böyle olunca bize de tekrar "nerede o eski günler!" demek kalıyor.

Ben çocukken hatırlıyorum da ne güzel zamanlardı çocukluğum. Mahalle ilişkileri, dostluklar, arkadaşlıklar hepsi bir başkaydı. Sokaklar biz çocuklarındı ve biz o sokaklarda kendi icadımız olan oyunları oynardık. Çocuklarda her şeyi oyuna çevirebilme potansiyeli olduğunu düşünüyorum ve bu potansiyel bizde de vardı. Oyuna başlamadan önce "oyun oynamak isteyen kaleye mum dixin, kale kapanıyor elini çeken oynamıyor" tekerlemesiyle oyuncuları seçer, "Ayşe teyze, portakalı soydum..." tekerlemeleriyle grupları oluşturur ve çok sevdiğimiz oyunları sırayla oynardık. Saklambaç, elim sende, misket (bilye) gibi oyunların yanı sıra mavi pet şişe kapaklarıyla birbirimizin kapaklarını vurur, en çok kapak toplayan kazanır, dondurma çubuklarını biriktirip birbiri üstünde denk getirmeye çalışır, kim daha çok çubuk toplarsa kazanır, üç taş, beş taş, seksek gibi birçok oyunu oynardık bize ait olduğunu düşündüğümüz sokaklarda. Anne-babamız bizi eve çağırana dek oyun sürüp giderdi.

Anne babamızın gözü arkada kalmazdı çünkü mahalle ilişkilerimiz de aile ilişkilerimiz gibiydi. Mahallede abilerimiz, ablalarımız sanki öz abi, abla gibi ilgilenirdi bizlerle. Ben bu ortamı biraz da olsa hissedebiliyorum çünkü hâlâ aynı mahallemdeyim. Yeni taşınanlar ve gidenler için aynı şeyi söylemek zor gibi duruyor. Artık günümüzde öyle bir noktaya geldik ki, insanların birbirine güveni epey zayıfladı. Sonra ne mi oldu ? Biz büyüdük ve bu kurduğumuz oyunlar, komşuluk ilişkileri bizimle kaldı. Dünya değişti, gelişti, teknoloji ilerledi ve herkesin eline teknolojik bir alet geçti. Bunun neticesinde sokakta oynadığımız oyunların yerini evde başından kalkmadığımız bilgisayarlar, arkadaşlarımızla ilişkilerimizin yerini sosyal medya, çocukluğumuzun yerini sosyal medyada paylaştığımız çocukluk hasreti aldı ve bize de "nerede o eski günler!" demek kaldı...

Ahmet ÇAPKU

Çocuk ve Namaz

Ömer Seyfettin'in 'İlk Namaz' hikayesi yanında Fazıl Hüsün Dağlarca'nın 'Çocuk ve Allah' şiirini okumayanımız var mıdır ? "Ve her şeyden ve her şeyden sonra / Bu eller miydi Allah'a açılan!" mısralarında Dağlarca kendi içindeki çocukluğunu konuşturur. Hemen her birimizin bu türden çocukluk anıları hafızalarımızın unutmadığı ve özlemle andığı geçmiş aziz hatıralardır. Oyunlar, yaramazlıklar, ilk mahalle mektebi ve ilkokul sıraları, ilk namazlar bu kabildendir.

Köyümüzde mescidin olmadığı yıllardı. Komşularımız yatsı ve teravih namazı kılmak için bizim eve gelirlerdi. İftar sonrası yatsıya doğru evimiz mahalle insanı ile dolar, bir gulgule giderdi. Yatsı ezanı okunur, ardından misafir odasına kocaman halı serilir, babam imam olarak öne geçer ve köy halkı iki-üç sıra halinde saf tutardı. Biz çocuklar en arka safta yerimizi alırdık. Ara sıra gülme nöbetine tutulur, hem büyüklerimizle namaz kılar hem de arka safta çocukça safiyane duyguların tadını çıkarırdık! Serde çocukluk olunca büyüklerin anlam dünyasındaki ciddiyeti yakalayabilmek kolay değildi elbette. Yıllar sonra köylü, mahalle ortasında bir mescit yaptı. Kadrolu bir imam hatip tayin edildi. Orası günde birkaç vakit de olsa erkeklerin namaz için bir araya geldiği, gündelik konuları muhavere ettiği, bazen mescit önünde taze çayları sohbetle demledikleri bir yer oldu. Çocuklar, görerek öğrenmiş. Bu açıdan mahalle çocukları, büyüklerinden gördüklerini hayatlarına adapte ederdi.

Dedemin namazları farklı idi. İtikadı sağlam biri olarak yaşadı. Namaza durduğunda farklı bir âleme geçiş yapardı adeta. Uzun kış gecelerinde mahalle ortasında çeşmeye kadar gider, soğuk su ile abdestini alır, eve gelir ve teheccüd namazı kılar. Tesbihi elinde, dilinde Yunus'tan ilahilerle seher vakitlerini uyanık geçirirdi. Hüsne Abu dediğimiz yaşlı teyzemiz ise erenlerden biri idi. Bazen vecd haline bürünür, kulağı hep ezanlarda yaşardı. Çok eski zamanlarda evlerde saatlerin, köylerde hoparlörlerin olmadığı dönemlerde namaz vakitlerini anlayabilmek için güneş ve ayın hareketlerini takip edermiş. Bazen ise içinde yaşadığı ahşap ev

namaz vakitleri geldiğinde kendiliğinden sallanır, namaz vaktinin girdiğini ona haber verirmiş. Ben on beşli yaşlarımda iken bana böyle anlatmıştı.²

Bir Mayıs günüydü. Öğlen sonrası çocuk halimle köydeki tarlamıza gitmiş, hayvanları otlatmışım. İkinci sonrası onları köyümüzün hemen ilerisinde dereye götürüp sulamışım. Orada derenin şırl şırl akan temiz suyundan (göz suyu) su içmiş, abdest almış ve ikinci namazı için küçük bir çimenliğe yönelmişim. Etrafıma baktım. Kimsecikler yok... Hafif rüzgâra şırl şırl akan derenin su sesi ve ormandaki kuşların cıvıltıları eşlik ediyordu. Hayvanlar sularını içmiş ve salına salına ev yolunu tutmuşlardı. Onların o manzarasının insana güzel görüldüğünü Kur'an haber verir. (Nahl Suresi, ayet 6). Çimenler üzerinde secdeye vardığımda toprak ve çimen kokusu ne kadar hoştu! Çocukluğumda namaza dair unutamadığın güzel bir sahne idi benim için.

İlçeye okumaya gitmişim ilkokul sonrası. Babamla beraber şehrin camilerine giderdik. Özellikle sabah namazları daha maneviyatlı olurdu. Yaşlı insanlar bir iki saf tutar, imam efendi güzel sesiyle namazın her bir rekatinde Kur'an'dan yaklaşık bir sayfa kadar okurdu. Namaz sonrası Haşr Suresi'nin son ayetlerini okumak mutad idi. Namaz sonrası cami avlusunda tokalaşırlar (musafaha), hal ü hatır sorarlardı birbirilerine. Çocuk olmam itibarıyla hemen hepsi de bana sevgilerini gösterirlerdi.³ Fırınlardan taze ekme alıp evlerine öyle giderlerdi. Özellikle sabah namazına müdavi olanların birbirilerine muhabbetlerinin daha derunî olduğunu yıllar sonra farketmişim diyebilirim.

Yahya Kemal, *Ezansız Semtler* isimli yazısında bir Türk evladının hangi şartlarda ve nasıl bir ortamda yetişirse İslam'ın güzelliğini idrak edebileceğini anlatır. Kendisinin (Makedonya) Üsküp'te her tarafın yeşilliklerle ve cami minareleriyle coştığı bir ortamda büyüdüğünü, İstanbul aşığı olması hasebiyle şiirlerine Üsküdar'da Valide-i Atik Camii'ni, Kanlıca'yı, Eyüp Sultan'ı, Koca Mustâ(f)a Paşa'yı ve sevdiği nice mekanları konu edindiğini biliyoruz. Mehmet Akif'in *Safahat'*ına da bu açıdan bakmakta fayda vardır. Çocukluk anılarımızda, içinde yetişmiş olduğumuz çevrenin etkileri önemlidir. Söz konusu etkilenmeler içinde namazların, ibadetlerin ayrı bir yeri olduğu muhakkak. Zira inançlarımız, nereye gitsek bizimle birlikte olan ve bize kişilik katan en önemli meziyetlerdir.

² Dedem ve Hüsne Abu ile ilgili bilgi için bkz. Ahmet Çapku, *Orada Bir Köy Var Uzakta [Bir Köy Monografisi]*, İstanbul 2019, Kayıhan Yay., sf. 71-78, 96-101.

³ Şehrin camisinde tanıdıklarımın bir kısmının hayat hikayesi için bkz. Ahmet Çapku, *Bir Özge Temâşâ [Kumru'da Tanıdıklarım]*, İstanbul 2019, Arı Sanat Yay., 112 sf.

Emrah ALTINKILINÇ

Rahleden Saflara

Çocukluğunuzun en güzel anıları nerede geçti? En güzel hatıralar... Hatırladığında yüzünüzde tebessüm ettiren, zihninizi yoğun düşüncelerle dolduran... Tabii ki, böyle bir soru sorulduğunda insanın aklına tek bir anı gelmez, benim de öyle. Yine de beni tam olarak öyle hissettiren hatıralarım camideki Kur'an kurslarıdır. Özellikle çocukluk çağlarının yaz dönemlerinde belli bir yaşa gelene kadar birçoğumuzun gittiği yaz kursları. Sabahtan kalkıp ilk Elif-Bâ cüzümüzü özenle belimizin yukarısında tutarak sokaktaki arkadaşlarımızla caminin yolunu tutuşumuz. Hatta Elif-Bâ'yı bitirip Kur'an'a geçtiyse ailemiz tarafından hediye edilen Kur'an'ımızı daha bir sevinç ve coşkuyla taşıyışımız. Ne hikmetse tam Kur'an'a geçtiğimiz dönemlerde kurs biter ve okula gitmeye başladık. Bir sonraki kurs dönemine kadar okumayı unutup tekrar Elif-Bâ'dan başladık, ta ki unutmayıp tamamen öğreninceye kadar.

O zamanlar camiye ve kursa gitmek daha düz bir görüntü oluşturuyordu. Aslında ne kadar önemli olduğunu şimdi daha iyi anlıyoruz. Orada ezber ettiğimiz ilk namaz surelerimiz, hocamıza ezberi verirken ortaya çıkan heyecanımız çok saf ve temiz idi. Camide oluşan arkadaşlıklarımız çok güzel bir sebebe dayanıyormuş; birbirimize eksikliklerimizde yardım etmeye çalışmamız, Kur'an'ı en güzel okuyan kişiye gıpta ile bakışımız... "Acaba bir gün ben de böyle okuyabilir miyim?" diye içimizden geçirmemiz aramızdaki bağı güzelleştiriyormuş.

Bunca güzel hatıraların geçtiği, zihnimize işlenen hakiki manaların yer edindiği mekanlar camilerdir. Geçmişten bugüne camiler, avlusuna girene kadar nefse güç gelen ama içine girince ruha hoş bir his veren ve insanları kendisine bağlayan yerler olmuştur. Camilerin kendine özgü bir uhrevi havası olur. O havayı solumak için çocuk yaşlarda Kur'an kursuna gitmek, cami ile çocuklar arasındaki manevi bağlantıyı oluşturması açısından önemli yer tutar. Malûm; ağaç yaşken eğilir.

O zamanlardan hatırımızda kalan manevi hislerimiz, camiyle aramızda kopmayan bir bağ inşa eder. Sonrasında gittiğimiz her namaz, aslında o hatırımızdaki güzel hislere bir vefa göstergesi niteliğindedir ve o günleri yâd etmemizi işler içimize. Kur'an kursu döneminde öğrendiğimiz sureleri, o dönemlerde rahlemizi yan yana koyduğumuz arkadaşlarımızla yine yan yana saf tutarak, namazdan aldığımız lezzetin kat kat arttığını kalbimizin derinlerinde hissediveririz birden. Namaz çıkışı yapılan hasbihalde zihnimizdeki yerini hep koruyan ve koruyacak olan güzel hatıralardan özlemlerle bahsederiz, hey gidi günler diyerek...